

DAVID WILKERSON - A ROSTÁLÁSI FOLYAMAT

(The Sifting Process – 2001. július 16.)

Halála előtti estén Jézus, a pászka ünnepén együtt étkezett tanítványaival. Meghitten töltötték együttlétüket. Amikor pedig befejezték az étkezést, Krisztus komolyan jelentette ki: „*Egyébként annak keze, aki engemet elárul, velem együtt itt van az asztalon.*” (Lukács 22,21) Sátán szemtelenül hatalmába kerítette Jézus egyik saját tanítványának, Júdásnak a lényét.

Előzőleg ugyanennél az asztalnál egy másik hihetetlen pillanatot láthattunk. Jézus egy darab kenyeret vett kezébe, ami megtört testét jelképezte, bemártotta a borba és Júdásnak nyújtotta. A cselszövő tanítvány démon hatalmában lévő kezét nyújtott ki Jézus felé, és elfogadta a kenyeret. Mintha Sátán maga vette volna el, és törte volna meg kezében Jézus testét.

Talán csodálkozol, mint én is: hogyan lehetséges, hogy az ördög Júdást így birtokolni tudta? Senki nem tud ilyen mélyre visszaesni egy éjszaka alatt. Senki sem képes olyan bűnbe esni hirtelen, hogy még az Isten Fiát is tudatosan elárulja. Sajnos az igazság az, hogy Júdás élete könnyűvé tette Sátánnak a győzelmét. Az evangélium feltárja, hogy Júdásnak kapzsiság volt a múltjában. És mivel helyet adott ennek a mindig többre vágyó szellemnek, Idővel Sátán képes volt őt csalásra készíteni.

A századokon keresztül ugyanez történt keresztény hívőkkel, újra és újra. Sátán elerőtlenít sok-sok keresztényt, azokat, akik nem hagyták magukat megtisztítani megrögzött bűneiktől. Láttam Istenfélő szolgálókat elesni jobbra és balra, olyanokat, akiket Isten hatalmasan használt. Az évek során ezek valamilyen testi vágyba keveredtek bele, és nem voltak hajlandók engedni. Az ilyenek bukása nagyon kemény volt, mindent elvesztettek.

Isten erőteljesen használta Júdást. Csodákat művelt a többi tanítvánnyal együtt, betegeket gyógyított, és ördögöket űzött ki. És mint a többiek, ő is közel volt Jézushoz, és követte azt, aki az élő Ige. A tömeg Júdást, mint egy Istenfélő szolgát ismerte.

Mégis a Biblia világossá teszi: a kezdettől fogva, Júdás a bűn munkása volt. Titkos vágyai csak a felszín alatt bujkáltak. És nem volt semmi, ami ebben az áldott emberben változást tudott volna hozni, azáltal amit látott vagy halott Jézus életében, hogy a szívében bujdosó bűnt megérintse. Júdás teljesen át volt adva vágyainak. És az eredmény az volt, hogy az ördög teljesen hatalmába kerítette életét.

Egyszer találkoztam egy szolgálóval, akivel hasonló dolgok történtek. Azt mesélte: „Apám egy prédikátor volt 50 évig és mindig szegény volt. Mikor visszavonult mindannyian teljes szegénységben, csak éppen hogy megéltünk. Egy pár évvel ezelőtt meglátogattam őket a lakókocsijukban, éreztem, hogy egy hang erősödött fel bennem. Megígértem magamnak, hogy sohasem leszek ilyen szegény. Akármit is kell tennem, megteszem, hogy biztonságban élhessek.”

Ez az ember egy vezető személyiség volt az egyik egyházban több pásztor felett. De hamarosan sötét ingatlan üzletkebe kezdett el pénzt fektetni. Tudta jól, hogy ez helytelen volt, de képtelen volt megszabadulni az utána vadászó szellemtől. Mindig attól félt, hogy szegényen fogja életét végezni. Mint Júdás, ez az ember is egy könnyű célpontja volt Sátánnak, aki szívét teljesen elfoglalta.

Néhány évvel ezelőtt egy jól ismert prédikátor szexuális bűne nyilvánosságra került, megrázva az egész világot. Keresztények tömegei csodálkozva kérdezték: „Hogyan tud egy Istenfélő ember ilyen bűnbe esni?” Mielőtt a szolgáló lelepleződött felhívtam, hogy beszéljek vele arról ami előtt áll. Bevallotta, hogy pornográfiával foglalkozott évekig, gyermekkorától. „Évekig zaklatott engem” mondta. „És viseltem ezt a terhet szolgálatomon keresztül.” Más szóval, még mikor erőteljesen prédikált, még akkor is visszaesett ebbe a bűnbe. Nyilvánvalóan az ilyen megkötöttség nem egy éjjelen át keletkezik. Az ördög kijelölte őt magának korán és soha nem tudta élvezni a teljes, győzelmes életet.

Hiszem, hogy keresztények sokasága él így manapság. Az Úr használja ezeket, imádják Istent hevesen és szolgálják az Urat őszintén. De valamikor megengedték, hogy egy bűn az életükbe belépjen és idővel mélyen begyökeredzett szívébe. És most egy könnyű célpontjai Sátánnak. Az ördög elfoglalta a gyengeségük területét és uralkodik felettük.

Most, a Pászka ünnepén, Sátán tudta, hogy Jézus királysága közeledik. Így hát miután Júdást a hatalmába tudja keríteni, utána a többi tanítvánnyal fogja folytatni. Hiszem hogy jelen volt az asztalnál, „*Vitatkozás támadt köztük afelől, hogy közülük ki tekinthető legnagyobbnak.*” (Lukács 22,24) El tudjátok képzelni ezt a beszélgetést? Percekkel azelőtt közeli kapcsolatban élvezték Jézussal az Úrvacsorát, aki megmondta nekik, hogy meg fog halni. De úgy látszik, hogy semmit sem értettek Jézus beszédéből. Ehelyett arról kezdtek vitatkozni, hogy ki lesz a vezető miután Jézus eltávozik.

Sátán számára ez egy rés volt. Valószínűleg egyenként felbecsülte a tanítványokat, fontolgatva magában: „Ki legyen a következő? Nem Nátánael. Jézus azt mondta, benne nincs hamisság. Talán János? Nem, ő túl közel van a Mesterhez, mindig a kebelén van. Ah, ott van Péter. Jézus egy sziklának nevezte őt. Tulajdonképpen Jézus azt mondta, hogy egyházát Péternek azon a kijelentésén fogja felépíteni, hogy Jézus a Messiás. Igen, Péter a következő. Ha hozzá tudok jutni meg fogom gyengíteni a jövőendő egyház alapjait.”

Sátán engedélyt kért, hogy Péter (hit)hűségét próbára tegye.

Valószínűleg ismeritek Jób történetét az Ó Testamentumból. Ha igen, akkor emlékeztek arra, hogy Sátán nem tudta ezt az Istenfélő embert megérinteni anélkül, hogy mennyei engedélyt ne kapott volna. Az Úr megmondta az ördögnek, hogy csak egy bizonyos határig mehet Jóbbal. Megtámadhatja testét, átviheti elképesztő megpróbáltatásokon, de nem ölheti meg.

Most Sátán Péter után ment. Azt mondta: „Jézus, arra hivatkozol, hogy egyházad ennek az embernek kijelentésén építéd fel. Rendben van, ha olyan biztos vagy, hogy ez az ember ténylegesen olyan, mint egy szikla, engedd meg, hogy egy ideig rostáljam. Látni fogod, hogy ő nem kőkemény és nem érdeemes, hogy alapkővé tegyed. Mélyen, legbelső lényében ő nem kőkemény, hanem olyan, mint a homok. Tudod, hogy már elfogtam az egyiket a 12 közül. Péter ugyancsak fel fogja magát adni, ugyanúgy, mint Júdás.”

Azt tudjuk már, hogy az Úr megengedte Péter átrostálását. De miért volt ez szükséges? Hiszem, hogy a Pászka ünnepi jelenete ad erre megértést. Jézus megígérte a tanítványainak: „*Én meg királyságot adok nektek végrendelet-képen, ahogy azt Atyám nekem elrendelte, hogy: Királyságomban asztalomnál egyetek és igyatok, és trónon ülve Izrael tizenkét törzsét ítéljétek.*” (Lukács 22,29-30) Jézus követői ezeket hallva biztosan boldog izgalomba jöttek. Jövőjük teljes biztonságban volt a mennyekben. Még széket is biztosított nekik az asztalnál. És mindegyikük koronát fognak hordani, kormányozva és uralkodva az örök életen át.

Micsoda hihetetlen ígéret a biztonságra. Jézus szavai elegek lennének, hogy bárkit tökéletes hitbe és biztonságba helyezzenek azt örök életre. Amint Péter hallgatta, valószínűleg mély szeretetet érzett és azt gondolta „Egy erős ígéretem van Jézustól, mint a vas. Örök életen át fog engem használni, és ez teljes mértékben felszabadít engem most arra, hogy zavartalanul szolgáljam Őt.”

De Péter öröme és álmódosását hirtelen megzavarták. Jézus egyszer csak ezt a furcsa figyelmeztetést mondta neki: „*Simon, Simon, lám a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.*” (Lukács 22,31) El tudom képzelni Péter meglepődését. Valószínűleg felkiáltott: „Miért akarna Sátán engem, Uram? Talán szívem gonosz? Mit tettem, hogy kijelölt engem? Nem én voltam az első, aki elismerte Istenségedet? Mikor mások kételkedtek, én nem. Még a tengeren is jártam veled. Hát mit jelent az, hogy meg leszek rostálva? Azt próbálok mondani, hogy, Sátán megkérdezte, hogy ezt megteheti-e velem és te beleegyeztél? Hol van a te védelmed, Jézus? Mi történik itt?”

Azokban az időkben Izrael földműves társadalom volt, így mindenki megértette, hogy mit jelent a rostálási folyamat. Falusi munkások rálapátolták a búzát a rostára, mely egy kicsit nagyobb volt, mint 1m x 1m, egy fa keret, melynek alja egy szita volt. A munkások aztán erősen rázták a szitát, és a föld és más szennyeződés kihullott, csak a tiszta búzaszemek maradtak meg.

Rostálás nyilvánvalóan egy tisztítási módszer volt, elválasztva a haszontalant, rosszat a jótól és használhatótól. Kérdezheted: „Miért akarná Sátán Pétert megrostálni, ha csak jó maradna meg?” Véleményem szerint Sátán azt gondolta, hogy Péter hite nem elég erős, és nem fogja kibírni a rázást. Olyan hevesen akarta megrázni Pétert, hogy be tudja majd bizonyítani, hogy csak polyva marad.

A túlságosan magabiztos Péternek elképzelése sem volt, hogy mivel fog hamarosan szembeke- rülni.

Péter azt felelte Jézusnak: „*Uram – felelte Péter –, kész vagyok érted börtönbe is, halálba is menni.*” más szóval: „Mindenre készen vagyok, börtönbe megyek veled, keresztre feszíthetnek veled, meghalok melletted. Már megmondtad, hogy mi vár reám az örök életben. Mit tehet egy kis rostálás velem?” (Lukács 22,33) De az igazság az, hogy soha senki sincs készen a rostálásra. Testi mivoltunkban nincs semmi, ami elő tudna készíteni arra a fajta rostálásra, amivel Péter állt szemben.

Én hiszem, hogy az Úr megengedi Sátánnak hogy megrostálja a önbizalommal megtelt, különösen önmagában bizó keresztényeket. Az ilyen jól tanult hívők meg vannak győződve, hogy képesek kezelni akármit is hajít Sátán eléjük. Azzal dicsekednek: „Ha az ellenség valaha is megpróbál engem letörni, Isten ereje által fogom eltaposni. Ki fogom kergetni életemből az Igével. Az ördög nem nyúlhat hozzám.”

Hallok ilyen dicsekedést Amerika szószékeiről minden irányból. Természetesen, abban egyetértek velük, hogy győzelmünk van az ördög felett Jézusban való hit által, amit a kereszten nyert részünkre. Mégis minden keresztény előbb utóbb hirtelen meglepő rostálás alá esik, és nem is veszi észre, hogy az ördög van mögötte. A szellemiekben állandó változások mennek végbe, amelyekről nekünk fogalmunk sincs. Nem szabad tudatlanoknak lennünk: „...*hogy meg ne csaljon minket a Sátán; mert jól ismerjük az ő szándékait.*” „*Mert most tükör által homályosan látunk...*” (2.Kor. 2,10-11; 1.Kor. 13,12)

Talán éppen most egy mély megpróbáltatást szenvedsz, egy megmagyarázhatatlan megrázást. Úgy érzed, hogy minden teljesen felfordult, és azt gondold, hogy gonoszság van benned. De az egész idő alatt Sátán rostál téged, mint búzát, Isten engedélyével.

Ne érts félre: az ördög nem nyúlhat Isten népéhez, amikor csak tetszik neki. Egyszerűen nem képes minket lehúzni akarata szerint. Továbbá, van egy biztosítékunk: az Úr csak azokat engedi a rostálás folyamatán átmenni, akiket kiválasztott, hogy felépítsék a lerombolt templomát. Azok a rostálási idők arra vannak, hogy hitünk tisztán és érintetlenül maradjon. Ezután Jézus tud minket használni az utolsó idők munkájában, ami az egyház helyreállítása: „*Ezzel összhangzásban vannak a próféták beszédei, ahogy meg van írva: Ezek után visszatérek majd s felépítem Dávid leomlott sátorát, felépítem, és magasba emelem annak omladékait, hogy a többi ember megkeresse az Urat, meg az összes nemzetek, melyek felett az én nevémet segítségül hívják.*” (Apcsel. 15,15-17)

Jézus megmutatta tanítványainak a különbséget a rostálás folyamata és a szellemi hadakozás között. Azt mondta: „*Most azonban – szólott hozzájuk –, akinek erszénye van, vegye elő, hasonlóképpen az, akinek tarisznyája van. Akinek nincs, adja el köpenyét, és vásároljon kardot.*” (Lukács 22,36) Krisztus lényegében azt mondta: „Most el foglak hagyni titeket, és erős szellemi csatákkal fogtok szemben állni. Mindedig veletek voltam, védtelek, de most hit szerint kell majd élnetek. Meg kell, hogy ragadjátok a szellemi kardot és harcolnotok kell a hit jó csatáját.”

De van a szellemi csatánál egy sokkal nagyobb próbatétel. És ez a rostálási folyamat. A rostálás az olyan, mint egy közvetlen személyes hadakozás Sátánnal, egy olyan csata, amelyen kevesen mennek keresztül. „Péter, te az ellenség kezében leszel egy darabig. És a kardod semmit sem fog érni. Az ördög egy olyan támadást fog indítani ellened, amely el akarja pusztítani hitedet. El akarja lopni minden reményedet, melyet én adtam neked.”

Mikor rostálva vagyunk, Sátán fegyvertárából mindenféle gonoszt olt be elménkbe. Elhiteti velünk, hogy ezek a gonosz gondolatok a saját szívünkéből erednek, nem pedig a pokolból. Ez a megpróbáltatás olyan pokoli és elcsüggesztő, hogy Krisztus nem enged minket az ilyenbe ígérete nélkül, hogy imájával keresztül fog minket vinni. Pétert is meggyőzte: „*Én azonban könyörögtem érted, hogy ki ne hagyjon a hited...*” (Lukács 22,32) Amit mondott: „Péter, én nagyon jól tudom, hogy ez egy nagy tétre menő csata a te hitedért. És imádkozni fogok érted minden percben, míg ezalatt a támadás alatt leszel. Előre megmondom mindezt, hogy ne essél el hitedben.”

Jézus előre beszélt Péternek egy nagyon kemény megpróbáltatásról.

Jézus figyelmeztette Pétert, hogy szigorúan próbára lesz téve: „...*Azt mondom neked, Péter, hogy nem fog ma a kakas szólani addig, amíg te háromszor meg nem tagadsz engem, s azt nem állítod, hogy nem is ismeresz engem.*” (22,34) Mégis Péter biztos volt benne, hogy ő készen van. Pár órával később, mikor a tömeg jött, hogy letartóztassa Jézust, ez a tanítvány mestere védelmére kelt. Bátran kihúzta kardját és levágta az egyik ember fülét.

De az igazi rostálás nem itt, hanem később kezdődött. Akkor, amikor Jézus az ítélszék előtt állt. Péter kint volt, melegegett a tűznél mikor a cselédlány felismerte őt: „*De egy fiatal rabszolgáló, amikor a tűznél ülve meglátta őt, reámeresztette szemét és így szólt: 'Ez is vele volt.'*” (22,56) Amint a lány bámult rá, Péter elkezdett remegni. Gyorsan válaszolt: „...*Nem ismerem őt, asszony!*” (22,57)

Ekkor Sátán kezében volt Péter, a rostára lett helyezve, és a szita vadon kezdett rázni. A Szentírás azt mondja: „*Kevés idő múlva másvalaki, egy férfi, meglátta és megkérdezte: 'Te is közülük való vagy?' Péter így felelt: 'Ember, nem vagyok!'*” (22,58) Ekkor már Péter igazán meg lett rázva, nem értette hogy honnan jöttek szavai. Végül, egy órával később egy harmadik személy is felismerte őt és azt mondta: „*Körülbelül egy óra multával más valaki erősítette: 'Való igaz. Ő is vele volt. Hiszen galileai is.'* De Péter ezt felelte: *'Ember, nem tudom, mit mondasz.'* Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas.” (22,59-60) Egy másik leírás szavai szerint Péter káromkodni kezdett.

Próbáld elképzelni a jelenetet. Egy pár órával azelőtt, ez a hívő tanítvány Jézus legbátrabb védelmezője volt, kardját kihúzta a lehetetlen helyzet ellenére is. De most, Péter teljesen megtört, mert még Jézust is képes volt megtagadni. Sátán valószínűleg kárörömmel telt meg és gondolta: „*Megszereztem Pétert, vége van, mint Júdásnak. Ki lesz a következő?*”

A harmadik tagadás pillanatában, az Ige mondja: „...*megszólalt a kakas, Az Úr megfordult és Péterre nézett. Ekkor eszébe jutott Péternek az Úr szava...*” (22,60-61) El tudod képzelni, hogy mit érzett Péter amint mestere ránézett? Abban biztos vagyok, hogy ez a tekintet nem a szemrehányás tekintete volt. Krisztus nem azt mondta: „*Hogyan tudtad Péter ezt megtenni? Istent káromoltad, megtagadtál engem, habár ezek az emberek jól tudják, hogy te az enyém vagy. Hogyan tudtál ilyen mélyre süllyedni mindazok után, amit érted tettem?*”

Ellenkezőleg, Jézus Pétert segítve előre megmondta, hogy ezek történni fognak. És most tekintetével meg akarta nyugtatni, mintha azt mondta volna, „*Csak légy erős, barátom. Emlékszel, figyelmeztettek, hogy Sátán rostálni akar? Le akar húzni téged és lerombolni az egyházamat. De emlékeztetlek most, Péter, hogy rendbe fogsz jönni, te fontos vagy nekem. Ne fuss el tőlem. Ez a harc a végső időkhöz fog tartani, és előtted nagy feladatok állnak.*”

Bizony, Jézus azt mondta Péternek: „...*Ha majd egyszer megtérsz (visszatérsz), támogasd (szilárdítsd) testvéreidet.*” (22,32) A szó szerinti görög itt: „*mikor visszatérsz, légy erőssége a testvéreidnek.*” Más szóval Krisztus azt mondta: „*Péter, meg fogsz tagadni engem, mégis azt mondom neked, hogy meg fogsz újulni, és azután életbevágóan fontos lesz az, amit testvéreidnek fogsz tudni nyújtani. Áldás lesz azáltal amit tanulsz most.*”

Ez az ok, amiért Isten megengedi a rostálást. Pál Apostol írja: „*Áldott az Isten és Urunknak a Krisztus Jézusnak Atyja, az irgalmazások Atyja és mindenféle vigasztalásnak Istene, ki minden szorongattatásunkban megvigasztal bennünket, hogy mi meg azzal a vigasztalással, mellyel bennünket, magunkat Isten vigasztal, a mindenféle szorongattatásban levőket vigasztal-hassuk. Mert mint ahogy a Krisztus szenvedése irányunkban túlaradó mértékű, úgy a Krisztus által vigasztalásunk is túlaradó. Akár szorongatnak minket, az a ti vigasztalástokért és szabadulástokért van, akár vigasztalnak, a ti vigasztalástokért van, ami ugyanazoknak a szenvedéseknek állhatatos elviselését munkálja bennetek, amelyeket mi is szenvedünk. A rátok vonatkozó reménységünk pedig szilárd, tudván, hogy amint a szenvedésekben részesedtetek vagytok, úgy a vigasztalásban is.*” (2.Korintus 1,3-7)

Világos, Isten megengedi, hogy szolgálói mély vizeken haladjanak át, olyan kríziseket elviselve, melyet akkor nem értenek meg, azért, hogy bizonyosságul és vigasztalásul lehessenek mások számára. **Így, a megrostált hívők segíteni tudnak majd újra felépíteni Isten házában leomlott részeit.**

Csak gondolkozz ezen: Péter rostálásának semmi köze sem volt testi kísértésekhez, mint például testi vágyak, kapzsiság, vagy irigység. Nem, Sátán támadásának a célja az volt, hogy aláássa Istennek hozzá való ígéreteit. Azt akarta Péterrel elhíttetni, hogy teljes mértékben érdemtelen volt Jézus ígéretére a mennyekkel kapcsolatban. És egy darabig Sátán sikeres volt. Miután Jézus Péterre nézett, a tanítvány kiment és keservesen sírt. Csak képzeld el a hazugságokat, amiket Sátán ordított ennek a megtört embernek:

„Tehát te vagy Jézus sziklája? Te vagy az, aki fel fogod építeni a leomlott egyházat? Csak nézz magadra, Péter. Egy gyenge síró gyerek vagy, egy Istent káromló. Megtagadtad azt, aki hívott téged és szeretett téged. Ha azt gondolod, hogy Jézus asztalánál fogsz ülni a Paradicsomban, felejtse el. Vétkeztél a világ világossága ellen, nem vagy érdemes ígéreteire. Gonosz vagy, véged van. Életed véget ért.” Péter akkor még nem tudta, hogy egy új életbevágó üzenetet fog vinni az új egyház számára: „Mélyebb kétségben és reménytelenségben voltam mint valaha is azt el tudjátok képzelni, de az én Uram kiemelt ebből, hogy vigaszt hozhassak számotokra.”

Az leginkább megérintő jelenetek a Bibliában a János 21.-ben vannak.

A János 21-ben Jézus már feltámadt a halálból, és többször megjelent követőinek. Minden kétségen kívül, amikor Krisztus a falon keresztül átmenve megjelent a felső szobában, (ahol a tanítványok tartózkodtak), az Atya gyengéd szeretetével tekintett rájuk, Pétert is beleértve.

De Péter, érthetően, még mindig meg volt zavarodva az eseményektől, amelyeken keresztül ment. Egyik nap kijelentette a többieknek, hogy visszatér foglalkozásához, mint halász. Péter nem látta magát többé szellemi vezetőként. Valószínűleg azt gondolta, hogy „Isten nem tud egy ilyen embert használni, mint én. Olyan bűnöm van, mint senki másnak a történelemben. Semmi sem maradt a számomra”.

Visszaemlékezhetsz a történetre ettől kezdve; Péter rávett néhány tanítványt, hogy jöjjenek vele. Halásztak egész éjjel anélkül, hogy fogtak volna valamit. Ezután a kora reggeli órában egy emberi alak hívta őket a partról. Azt mondta nekik, hogy vessék ki a hálót a csónak másik oldalán. Mikor ezt megtették, annyi halat emeltek ki a hálóval, hogy az majdnem szétszakadt.

Péter tudta, hogy az az ember a parton, Jézus. Azonnal beugrott a vízbe és kiúszott a partra. Ott találta Krisztust, amint reggelit készített nekik. Amint a többiek megérkeztek, meghívta őket: „Gyertek egyetek” (21,12) Az Úr kinyújtotta kezét az Ő választottjai felé, vágyakozással, hogy visszatérjenek és közösségben legyenek vele. És különösen Péter volt eszében.

Az étkezés közben, Jézus háromszor kérdezte tanítványát: „Simon, Jónána fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél? Péter Mindegyik esetben így válaszolt: „Igen Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Meg kell, hogy értsük, Jézus nem azért kérdezte ezt háromszor, hogy meg legyen győzve tanítványának őszinteségéről. És nem is azért, hogy a többiek hallják. Ez mind Péter miatt volt. Krisztus lényegében azt mondta Péternek, hogy: „Tudom, hogy biztonságban vagy az én szeretetemben. Meg vagy győződve, hogy én hibáid ellenére teljesen és feltétel nélkül szeretlek. De azt akarom, hogy meg légy győződve valami másról is: arról, hogy én is tudom, te szeretsz engem.”

„Visszatértél hozzám teljes mértékben, Péter. És tudom, hogy nem fogsz többé elárulni engem. Ismerem szíved és tudom, hogy szeretsz engem teljes lényeddel. Hát ne hagyj, hogy Sátán megraboljon ettől. Nyilván biztos vagy az én szeretetemben. Most légy biztos az irántam való saját szeretetemben is. Ez fog felkészíteni téged a munkára, amit terveztem számodra a jövőben. És ez pedig az, hogy „Legeltesd az én juhaimat!” (Lásd János Evangéliuma 21,17)

Szeretteim, a mi egyéni rostálásunknak akkor lesz vége, mikor az ördögnek megtudjuk mondani: „Az én Megváltóm szeret engem feltétel nélkül, bűneimen keresztül is, mert vissza tértem az ő szeretetéhez. Továbbá meggyőződtem, hogy ha hibáztam is, Ő tudja, hogy szeretem Őt teljes szívemmel. Ördög, nem tudsz többé megrabolni engem, nem fogom megengedni, hogy mást mondj nekem. Én szeretem Jézust, és Ő tudja azt.”

Ismerem ezt az érzést, amit Péter érzett.

Mint Péter, én is éreztem Jézus különleges érintését életemben. Ragaszkodtam az Ő drága ígérétehez, amit adott, hogy az utolsó napjaim lesznek a legtermékenyebbek. Ugyancsak elfogadtam tőle az „Élet Kenyerét” édes közösségben vele. És elhittem ígérését, hogy egy korona vár rám a dicsőségben.

De, mint Péter, hirtelen én is ott találtam magamat a szellemi harc közepén, amelyek meghaladták felfogóképességemet. Eltűrtém az ördögi molesztálást és a hazug vádlásokat. És a megpróbáltatásokban nem tudtam, hogy mi volt az ok; saját testem vagy az ördög, vagy Isten dorgálása, hogy megtisztítson valamilyen gonoszságtól. Egyetértettem Jóbbal, aki Istent kérdezte: „...add tudtomra miért perlesz velem?” (10,2) Jób lényegében azt mondja: „Nem értem, hogy mi történik. Miért szenvedem ezt a mély megpróbáltatást?” Hiszem, hogy ezek a rostálások két esemény között találhatóak; erőteljes megnyilvánulások ideje és a királyság céljára szolgáló hasznosság között. Csak gondolkozz azon, amit Pál mondott, hogy mit tanult megpróbáltatásain keresztül: „*Mert nem magunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, magunkat legfeljebb úgy, mint Jézusért a ti rabszolgáitokat. Mert Isten volt az, aki azt mondta, hogy a sötétségből fény ragyogjon elő, aki szívünkben is világosságot gyűjtött annak a dicsőséges felismerésnek sugározatására, mely Istennek Krisztus arcán megjelenő fénye.*” (2.Korintus 4,5-6)

Vagyis Pál azt mondja, a megpróbáltatásokon keresztül tanulta meg, hogy ne önmagát prédikálja hanem Krisztust egyedül. Ezáltal életének ezen a pontján nem önmagára figyelt többé, hanem tanításai, hitvallása és élete teljesen Jézus dicséretére lettek fordítva. Továbbá Pál egyre nagyobb kinyilatkoztatásokban részesült. Azt mondja, hogy a Szent Szellem megvilágította szívét, több értelmet hozva, hogy azzal képes legyen tanítani Krisztust a többieknek. Milyen csodálatos helyzetben volt: teljes megaláztatásban, de teli kinyilatkoztatással, fénnel és Isten dicsőségének látványával.

Végül, Pál elmagyarázza, hogy mi következett ezek után a kinyilatkoztatások után: „*Amikor mindenben nyomorgatnak minket, de meg nem szorítanak, zavarba hoznak, de kétségbe nem ejtenek, üldöznek, de cserbenhagyottakká nem leszünk, levernek, de el nem veszítenek, Jézus elhalságát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is látható legyen testünkben. Minket, kik bár élünk, szüntelenül halálra adnak Jézusért, hogy halandó húsunkon Jézus élete is látható legyen. Úgyhogy a halál bennünk munkálkodik, az élet meg bennetek.*” (4,8-12)

Figyeld meg azokat a nehéz szavakat, miket Pál használ itt: baj, zavar, üldözés, hordozza testében a haldokló Jézust. Egyszerűen szólva, Pál a rostálási folyamatot magyarázza el. Először nem tudta megérteni, hogy miért követi Isten Szellemének csodálatos munkáját életében egy zavaros megrázó időszak. Ezután a Szent Szellem feltárta az okot: Nem azért volt ez, hogy bűnre mutasson vagy hogy megfegyelmezze őt. Inkább Pál azt mondja, mások érdekében volt ez: „*...mert minden értetek van, hogy a kegyelem, mely sokakon általmenvé megsokasodik, Isten dicsőségére a hálát is túláradóvá tegye. Innen van az, hogy nem csüggedünk el, hanem, ha külső emberünk megromlik is, belső emberünk napról napra megújul. Mert egy pillanatig tartó könnyű nyomorúság mindent felülmúló örök súlyú dicsőséget munkál ki számunkra,*” (4,15-17)

Pál tisztán látta, miért van az, hogy egyes hívők többet szenvednek, több megrázást bírnak el, nagyobb megpróbáltatásokkal állnak szemben: „Ez Krisztus testének érdekében van. És végeredményül minden Isten dicsőségére történik. Amint mások figyelnek téged, hogy miképpen reagálsz a legforróbb tűzre, látni fogják azt és meg fogják érteni, hogy Isten nem fogja elhagyni őket sem a megpróbáltatásokban.”

Drága Szent, a rostálás, amelyen most átmész, a családod, barátaid, munkatársaid és azok érdekében van akik körülötted vannak és akik szeretik Jézust. Ne félj a megpróbáltatásoktól. Jézus tudja, hogy mi lesz a vége. És azt mondja, amint Péternek is mondta: „Tarts ki barátom, Én imádkozom érted. Mikor a por letlepszik és a levegő megtisztul, felépítelek megint és használni foglak, hogy építsd egyházamat. Egy örökkévaló célom van a rostálás mögött. Mindez a dicsőségem megnövelésére van.”

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

Forrás: www.tscpulpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.